

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Want èn hij die heiligt èn zij die geheiligt worden, zijn allen uit één; om welke oorzaak hij zich niet schaamt hen broeders te noemen.
Hebreërs 2:11.

Een Uitdaging:

**Kunnen de critici op het Mormonisme een hooger plan en
betere resultaten aantonen in alle wegen
van het goede, dan Mormonisme
alreeds heeft bereikt?**

Rede, gehouden in den Salt Lake Tabernakel,
12 Maart 1922 door Ouderling Nephi L. Morris.

(Vervolg.)

Gewapend met Zijn Woord en aangemoedigd door Geloof, verspreiden zij hun groote zendingsonderneming overal. Zij gingen van land tot land en van zee tot zee. Hun namen zullen voor eeuwig schitteren voor de Heiligen der Laatste Dagen — de namen van Parley P. Pratt, Orson Pratt, Orson Hyde, Brigham Young, Heber C. Kimball, John Taylor en Wilford Woodruff.

In de Oostelijke Ver. Staten, in Canada, in Engeland evenals in Europa, maakten zij zich bekeerlingen bij tienduizenden. Ik geloof dat er geen grooter zendingen geweest zijn sedert de dagen van Apostel Paulus en zijn medezendingen. Ergens in Lancashire (Engeland) bekeerde en doopte Wilford Woodruff een geheele gemeente, ook den dominee.

De Geest van Bekeering en Vergadering.

Hun prediking over de geheele wereld gaf blijk van een actieve kracht, geleid door een machtige aansporing, die bijzonder overeenkomt met Prof. Calver's „krachtige prikkel”.

Wat betreft een zendingssysteem, heeft één der Christelijke ker-

ken iets dat dit systeem, gesticht door deze eerste predikers van ons geloof, evenaart?

Nog steeds zenden wij onze mannen en jongens uit in de wereld; een gemiddeld aantal van tweeduizend zijn gewoonlijk in het zendingsveld. Zij gaan op hun eigen kosten, waar het betreft de Kerk en blijmoedig geven zij twee of vier jaren van hun leven voor het prediken van het Evangelie aan hun medemenschen. Dikwijls reizen zij zonder buidel en male, maar meestal moeten zij groote uitgaven doen voor transport en onderhoud. Er is altijd de offering van eenige jaren inkomen, hetwelk een belangrijk offer vertegenwoordigt op het altaar van God en voor de liefde jegens de menschheid.

In acht nemend Prof. Carver's definitie, vertoonen deze ouderlingen der Mormoonsche Kerk een energie en toewijding voor zendingsdienst, die zonder weerga zijn, sedert de dagen der eerste Christenen.

En zoo gezegend waren zij in hun werk, dat bekeerlingen in grooten getale tot hen kwamen. Wonderen, als van ouds, werden tijdens hun predikingen algemeen openbaar. De zieken werden gezond door de macht des Geloofs; de lammen wandelden en de blinden zagen en tot de armen werd het Evangelie gepredikt, als in de dagen van ouds. Deze groote krachten werkten op de bekeerlingen even machtig als op de zendingen. Nauwelijks waren zij toetreden tot de Kerk, of zij maakten zich op om in Zion te vergaderen. Zóó groot was de „aansporing” of het verlangen, dat achtereenvolgens schepen werden gehuurd om hen over den oceaán te brengen. Toen werden voorzorgen getroffen om hen naar de vergaderplaatsen der „Heiligen” te leiden in hun verschillende woonplaatsen in Ohio, Missouri en Illinois.

Ontberingen en Wisselvalligheden.

Terwijl dit groote en vruchtbare zendingswerk voortging, had de Kerk in eigen kring te kampen met alle soorten van moeilijkheden en ontberingen. Vervolging had haar gedreven van de eene plaats naar de andere. Wat nog te spreken over een „krachtige aansporing”! Deze menschen moesten telkens en telkens weer steden bouwen en nederzettingen stichten, zóó werden zij vervolgd en verdreven. Te Kirtland, Ohio, grondvestten zij verscheidene dorpen en stichtten zij een tempel. In Missouri bouwden zij zeer geriefelijke en veelbelovende steden. In Illinois bouwden zij een stad van ongeveer 10- of 15 duizend inwoners.

Toen kwam de algeheele verdrijving uit dien Staat en zij maakten zich op om zich naar de gróóte „woeste wildernis van het Westen” te begeven, alwaar zij hoopten een gemeenschap te kunnen stichten, zoodat zij tezamen in vrede konden leven. Denkt gij niet dat deze machtige ondernemingen een groote mate van vol-

harding en standvastigheid vereischten — een krachtige aansporing? De gemakkelijker weg stond voor hen open, zooals die te allen tijde voor verzekers open staat. Maar zij hielden zich vast aan hun doel met meer getrouwheid, dan zij zelfs betracht zouden hebben voor hun leven. Hier is een vers van een lied, dat zij gewoon waren te zingen, terwijl zij op weg waren naar de wildernis. Ik wil het noemen: „het lied der triomf“:

Waarom getreurd, of moeilijk 't lot geacht?
 't Is niet zoo, geen geweent!
 Waarom een groot en heerlijk loon verwacht?
 Als er niet wordt gestreên?
 Vat moed! gaat voort, wat ook geschied'
 Want God verlaat de zijnen niet
 Opdat ons loflied dra vertel'
 Alles wel! Alles wel!

Opbouwing van Binnenlandschen invloed.

Werd er ooit een volk gedreven door een machtiger prikkel dan dit? Natuurlijk moest zulk een geloof tot overwinning leiden. Het kon niet anders. Zij kwamen hier aan in 1847. Zij waren arm, behalve inzake het Geloof. Armoede en Geloof gaan dikwijls tezamen. En hier, zonder crediet, zonder kapitaal en zonder vrienden van eenigen invloed, alleen met God als hun Toevlucht, ondernamen zij de stichting van een gemeenschap.

Met de oogen van den historicus en de novellist heb ik de kinderen Israëls, eenige honderdduizenden sterk, gevolgd over de weinige mijlen die zij moesten afleggen naar het Beloofde Land; ben ik getuige geweest van de dapperheid en ridderlijken moed der Kruisvaarders, die het Heilige Graf redden uit de handen der Ongeloovigen; heb ik de langzame, volhardende pogingen gadeslagen, die eeuwen lang aangewend zijn voor het bouwen van de St. Peter in Rome; aanschouwde ik op dezelfde wijze de toenemende grootheid van de St. Paul te Londen. Maar in geen dezer groote en machtige ondernemingen zie ik de omstandigheden, die in zulk een groote mate opoffering, geloof en moed vereischten, als de omstandigheden die het groote binnenland van het Westen redden van de schijnbare woestheid en ontoegankelijkheid, waardoor het sedert vele eeuwen de vooruitstrevende menschheid had teruggehouden.

Toen de St. Peter en de St. Paul gesticht werden, waren de rijkdommen en het crediet van keizerrijken beschikbaar.

Maar bij het ondernemen van deze indrukwekkende dingen, geheel buitenaf, was er niets dan een onwillige, harde aardkorst om in te graven. En voorwaar, er waren niet eens geschikte werktuigen of gereedschappen om mede te werken. Dit is een mo-

nument van Geloof van de werkers, zooals niet gevonden wordt bij anderen — hoè wij ze ook eerbiedigen.

Eerst hadden zij te kampen met de Indianen, toen kwamen de onbarmhartige sprinkhanen bij horden om hun eerste gewassen te verwoesten, die juist de aarde groen gekleurd hadden. Toch wankelden zij niet. Zij wanhoopten geen oogenblik, maar ten spijt van allen tegenstand, zelfs dan, als de natuur zich verenigde met een onverdraagzame menschheid om hen te verslaan, triomfeerden zij in Gods Naam. Het was omdat zij zulk een „machtige aansporing” hadden om hen voort te leiden in hun groote ondernemingen.

Hier, op deze plaats, stond de groote Pionierleider, toen hij zeide: „Hier zullen wij den tempel voor onzen God bouwen”.

Waar vindt gij in de geheele geschiedenis der Christenen, aangaande hun daden en toewijding voor de zaak van Christus, iets, dat aan dit gelijk is? Een doodarm, gehaat, verbannen en vervolgd volk, dat in de naakte wildernis het fundament legde van een Tempel, waaraan 40 jaren gebouwd zou worden en die 4 millioen zou kosten om voltooid te kunnen worden.

Hier moet ik even opmerken, dat wij de bedoeling van dit onderwerp geheel verkeerd begrijpen als wij alleen aan Tempels denken als blokken steen en graniet, die eenige millioenen gekost hebben.

Er is iets van oneindige innerlijke waarde voor de menschheid beschikbaar achter deze sombere muren. Er is iets, dat meer volkomen uitdrukking geeft aan de liefde voor den mensch, dan men zien kan aan al de uiterlijkheden. In dat heilige gebouw, dat officieel genoemd wordt: „het Huis des Heeren”, wordt het Evangelie aangeboden aan de geesten van hen, die ons voorgestaan zijn in de eeuwigheid zonder het Evangelie te hebben aangenomen in al haar reinheid. De harten der kinderen zijn wedergekeerd tot de vaders en wij weten ook dat de harten der vaders teruggebracht zijn tot de kinderen, want zij verwachtten van ons, dat wij de deuren der eeuwige zaligheid voor hen openen.

Voor dit groot en goddelijk doel zijn deze Tempels opgericht. Onze vrienden van de I.C.W.I. hebben niet meer begrip van dit onmisbaar Christelijk beginsel, dan een kind heeft van de groote wetenschap der sterrenkunde, behalve het licht, dat zij misschien ontvangen hebben van het Mormonisme aangaande dit onderwerp.

Hebben onze vrienden ooit zulke dingen gedaan? Wij dagen hen uit om den moed, het geloof, de macht en de resultaten van dit „Mormoonsche volk”, dat in '47 en de daaropvolgende jaren hier kwam, te evenaren. Zij waren niet alleen bezig een tempel te bouwen, maar tevens honderden nederzettingen en tal van steden en terzelfdertijd bouwden zij overal kerken en scholen.

(Wordt vervolgd).

Herinneringen en getuigenis van Parley P. Pratt.

Een redevoering, gehouden door
Ouderling Parley P. Pratt in de Bowery,
Salt Lake City, Zondag 7 Sept. 1856.

(Vervolg.)

Zoals ik tevoren zeide, sprak ik op 2 plaatsen; geheele menigten hoorden mij en toonden belangstelling en smeekten mij meer keeren te willen komen spreken. Ik zeide hen dat ik niet wilde; dat ik voor mijzelf een plicht te vervullen had. Ik nam afscheid van hen en keerde terug naar Hyrum Smith, welke mij naar een plaats bracht, ongeveer 20 mijlen verder gelegen in Seneca Country, New-York. Daar stelde hij mij voor aan de drie getuigen, wier namen vóór in het „Boek van Mormon” staan geschreven; alsmede aan de 8 getuigen. Ik sprak met Oliver Cowdery, een van de 3 getuigen, en den volgenden dag begaven wij ons naar het Seneca-meer, waar ik gedoopt werd door Oliver Cowdery, in dien tijd de 2e Apostel in deze kerk, een man die de bediening van een engel had ontvangen, zooals gij in zijn getuigenis kunt lezen.

Na gedoopt te zijn, werd ik denzelfden dag in een kleine vergadering bevestigd, vol van den Heiligen Geest; en tot ouderling verordineerd. Dit gebeurde den 1en September 1830 en vanaf dien dag tot op heden heb ik getracht mijn roeping te verheerlijken en het Priesterschap dat God mij gaf, te eeren, door te getuigen, zoowel in het kleine als in het groote, van de dingen die Hij in deze der laatste dagen heeft geopenbaard.

Ik heb getuigd en getuig nog steeds van de waarheid van het Boek van Mormon, dat het een geïnspireerd verslag is, de geschiedenis van een tak van het huis Israëls, dat leefde in Amerika; dat het de volheid van het Evangelie bevat zooals het aan hen geopenbaard is geworden door een gekruisigd en verrezen Verlosser; en dat, waar het ook gaat, en het geoorloofd is haar licht te laten schijnen, de geest van den Heer getuigen zal van deszelfs waarheid tot ieder eerlijk hart in de geheele wereld. Waar dat boek ook naarstiglijk onderzocht zal worden, zal de Geest van God getuigen van de waarheid van hetzelfde; en ik getuig tot u vandaag, dat Joseph Smith w a s e n i s een profeet, ziener en openbaarder, een apostel, houdende de sleutelen van deze laatste bedeeing en van het Koninkrijk van God, onder Petrus, Jacobus en Johannes. En niet alleen dat hij een profeet was en een apostel van Jezus Christus en daarin leefde en stierf, maar dat hij nu leeft in de geestenwereld, en dezelfde sleutelen tot ons houdt en tot deze gansche generatie. Ook, dat hij die sleutelen zal houden in alle eeuwigheid; en geen macht in den hemel of op aarde zal deze ooit van

hem nemen; want hij zal voortgaan deze sleutelen te houden door alle eeuwigheid, en zal staan, ja, weder in het vleesch op deze aarde, aan het hoofd van de Heiligen der laatste dagen onder Jezus Christus, en onder Petrus, Jacobus en Johannes. Hij zal de sleutelen houden om de generatie te oordeelen, tot welke hij gezonden was en zal mijn broederen oordeelen die boven mij staan en zal mij oordeelen, tezamen met de apostelen verordineerd door het woord van den Heer door hem en onder zijn administratie.

Wanneer dit gedaan is, zullen die apostelen deze generatie oordeelen en de Heiligen der laatste dagen; en zij zullen hen oordeelen met dat oordeel, dat Jezus Christus over hen zal uitspreken; en zij zullen denzelfden geest als Jezus Christus hebben en hun oordeel zal Zijn oordeel zijn, want zij zullen één zijn.

Sommige van mijn broederen gevoelen, zoo nu en dan, dat wij slechts menschen zijn, hetgeen maar al te waar is en bij tijden zijn wij vergeetachtig, speciaal ik. Soms komen er menschen tot mij en zeggen: „Wel, kent ge mij niet meer, Broeder Pratt?”

„Neen, ofschoon ge mij wel bekend voorkomt!”

„Wat, ge herkent mij niet meer? Ik was bij u, daar en daar, het is vreemd, dat ge u mij niet herinnert”. Dan zult ge misschien denken, hoe zal Broeder Parley Pratt, met zijn broederen, over ons kunnen oordeelen, wanneer hij sommige dingen vergeet en niet kan herinneren wat wij voor hem gedaan hebben?

Ik verwacht, door de macht der opstanding en de levendmakende macht van de celestiale heerlijkheid, dat mijn herinnering volmaakt zal worden, en dat ik in staat zal zijn mij al de handelingen en plichten uit mijn eigen leven te herinneren. Ik zal mij ook nauwkeurig en volmaakt herinneren, iedere weldaad die aan mij gedaan is in den naam van den Heer en vanwege mijn roeping; en ik zal mij volkomen herinneren iedere nalatigheid en minachting van diegenen tot wie ik gezonden werd.

Ik zal in staat zijn tot een rechtvaardig persoon te zeggen: „Goed gedaan, goede en getrouwe dienstknecht; gij deed goed aan mij of mijne broederen; daarvoor, treed in, in de vreugde des Heeren”. Ik zal ook in staat zijn tot anderen te zeggen: „Gaat henen van mij, want ik was hongerig en gij hebt mij niet gevoed; Ik was naakt en gij hebt mij niet gekleed; ik was ziek, of in de gevangenis, of in moeilijkheid en gij hielp mij niet; Ik had een zending te vervullen en gij steltet er geen belang in”.

Zoo zal het ook zijn met Broeder Joseph, of Broeder Brigham, of andere apostelen of ouderlingen die de sleutelen van het Priesterschap houden voor deze generatie, indien zij daarin getrouwd zijn. Zij zullen in staat zijn hun eigen daden te herinneren en te begrijpen, en al de daden van dit geslacht tot hetwelk zij gezonden zijn; en zij zullen hen oordeelen in den Naam van Jezus Christus. Wij zullen geoordeeld worden door Broeder Joseph; en hij zal

geoordeeld worden door Petrus, Jacobus en Johannes en hun mede-apostelen. Broeder Brigham, die nu over ons presideert, zal de sleutelen houden onder Broeder Joseph; en hij en zijn broederen, die de sleutelen houden met hem of onder zijn bestuur, zullen het volk oordeelen; want zij zullen die sleutelen houden tot in alle eeuwigheid, werelden zonder einde. Door deze sleutelen moeten zij dit geslacht oordeelen; en Petrus, Jacobus en Johannes zullen de sleutelen houden om over Broeder Joseph te presideeren, te oordeelen en hem te leiden tot in alle eeuwigheid; en Jezus Christus zal de sleutelen houden over hen, en over ons, onder Zijn Vader, aan Wien alle heerlijkheid zal zijn. Dit is mijn getuigenis; en in gehoorzaamheid aan deze sleutelen, indien God mij den weg wil openen en mijn leven sparen, zal ik voortgaan te handelen.

Ik sta nu op het punt naar de „States” te vertrekken, om het Evangelie van Jezus Christus te prediken, en te getuigen van die dingen, die ik zeer zeker weet; want dit is mijn roeping. Ik verlangde, na gedurende 25 of 26 jaar grootendeels in het buitenland gereisd te hebben, thuis te blijven en onder het volk van God te leven en voor mijn huisgezin te zorgen; maar God's wil geschiede, en niet de mijne. Wanneer het de wil van God is, dat ik mijn dagen zal besteden met het verkondigen van dit Evangelie en van deze dingen te getuigen, zal ik mijzelf ten hoogste geëerd en bevoorrecht achten. En wanneer de Geest van God in mij is, geloof ik dat het er niet op aankomt wat ik lijd, wat ik opoffer — of ik mij de eer of oneer van menschen verzeker, of waar ik sterven zal, wanneer ik slechts getrouw zal mogen blijven, den goeden strijd strijden en mijn leven in vreugde ten einde zal kunnen brengen.

Ik heb de eeuwigheid vóór mij, waarin ik mij zal kunnen verheugen; en ofschoon ik een vreemdeling en een pelgrim op deze aarde ben, en of ik rijk of arm ben, lang of kort zal leven, zal ik toch akkers bebouwen en de vruchten ervan eten, wijngaarden planten en de wijn daaruit drinken, huizen bouwen en dezelve bewonen, en, als één van God's uitverkorenen, zal ik langen tijd genieten van het werk mijner handen. Dit alles zal ik doen, ofschoon de wormen het lichaam zullen doen verteren, dat ik nu bezit.

Er zijn velen, voor wie de tijden te moeilijk en de smarten te groot zijn om ze te verdragen, zoodat zij zich van dit volk afwenden. Sommigen zeggen dat zij geen geloof in het „Boek van Mormon” hebben. Een woordje voor dezen. Ik geloof niet dat zij dat boek gelezen hebben; of, wanneer zij het wel gelezen hebben, dan geloof ik niet dat zij het lazen, in nederigheid, oplettend, met een biddend hart en onder een goeden invloed. Ik denk niet dat men hen tot de „eerlijken” kan rekenen, of dat zij een hart bezaten toegankelijk voor den Geest van God. Indien zij geheel met dien invloed bekend waren, of dezelve in zich hadden, dan zouden zij

niet alleen gelooven, maar ook weten dat het waar was. Zij zouden het niet alleen weten en erkennen door den Heiligen Geest, maar zij zouden het van nature weten, zoo goed als wij weten dat een man een profet is, wanneer datgene, wat hij voorspelt, geschiedt.

26 Jaar geleden werd dat boek in Engeland uitgegeven, en in die jaren zijn van lieverlede vele voorspellingen daarin vervat, vervuld geworden; zoodat een verklaard ongeloofige, iemand die tevoren niet in Jezus Christus geloofde, noch in den Bijbel, gemakkelijk zal kunnen begrijpen dat vele dingen in het Boek van Mormon voorspeld, zichzelf bewezen hebben waar te zijn, door hun eenvoudige, letterlijke en duidelijke vervulling. Ik wil u één ding uit duizenden, daaruit noemen. Toen dat boek in het Engelsch gedrukt werd, bevestigde een aloude profetie daarin, dat het tot de Heidenen zou komen in deze der laatste dagen, ten tijde dat het bloed van de Heiligen van uit de aarde zou roepen vanwege sluipmoordenaars, en de werken der duisternis en dwaze verbonden. En niet alleen het bloed der Heiligen, maar het bloed van echtgenooten en vaders zal van uit de aarde om wraak roepen over de bewerkers dezer ongerechtigheden, en het geschrei van weduwen en weezen zal voor God getuigen tegen diegenen, die deze misdaden bedreven.

Toen dat boek vertaald was door Joseph Smith en in het Engelsch uitgegeven, leefden wij in een constitutioneel Gouvernement, welks wetten vrijheid van geweten op godsdienstig gebied toestonden. Te dien tijde werd niemand ernstig beledigd om zijn geloof; en het was even zoo ongelooftelijk en ondenkbaar dat een Heilige voor zijn godsdienst zoude gedood worden, als dat het Gouvernement zou ontbonden worden; en niemand geloofde dat zulks zou gebeuren; want de beginselen van waarheid heerschten; vrijheid en bescherming belovende aan alle partijen. Niemand was ten doode toe vervolgd voor zijn godsdienst, onder het waarheidlievende werk van die Constitutie. Dan, wil ik die personen die geen geloof hebben in het boek van Mormon, vertellen, hoe Joseph Smith aan deze dingen kon denken; en indien de oude Profet deze dingen niet voorspelde, deed Joseph Smith zulks.

Hoe kon hij vertellen dat het volk van zijns vaders huis zou moeten lijden? Of dat echtgenooten en vaders, weduwen en weezen hun wraakgeschrei ten hemel zouden zenden in onze dagen van goddeloosheid? Gij, die niet in het boek van Mormon gelooft, houdt rekening met deze profetie. Zij is duidelijk en eenvoudig. Ik las het in 1830 en niemand was in dien tijd een geweldadigen dood gestorven terwille van zijn godsdienst, in dit geslacht onder ons volk.

(Wordt vervolgd).

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:

JOHN P. LILLYWHITE.

Assistent:

C. ZAPPEY.

Verslag van de Luiksche Conferentie.

De Luiksche conferentie werd den 11den Juni gehouden. De morgenvergadering werd om 10 uur begonnen. Na het zingen en het gebed sprak ouderling Royden E. Weight, secretaris van de Nederlandsch-Belgische zending, welke zijn blijdschap uitdrukte om met de heiligen in België te vergaderen en bewees door aanhalingen uit de Heilige Schrift dat het noodzakelijk is dat de verordeningen van het Evangelie bediend worden door mannen bekleed met autoriteit.

Ouderling Karl M. Richards van Luik sprak over de volmaakte organisatie die in de Kerk van Christus bestaat en toonde op duidelijke wijze aan dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen alleen de macht en autoriteit bezit en deze van God heeft ontvangen.

President Nelson nam eenige oogenblikken in en besprak de vier eerste beginselen van het Evangelie en waarom zij noodzakelijk nagekomen moeten worden door het menschedom.

Broeder Arthur Horbach verklaarde de vier eerste beginselen van het Evangelie, welke aangehaald waren door president Nelson, verder.

De vergadering werd gesloten door gezang en dankzegging door broeder Jean L. Lahon.

De avondvergadering begon om zeven uur. Velen waren opgekomen. Door de vergaderden werd wederom een loflied gezongen, waarna door broeder Victor Pirotte een zegen werd gevraagd.

Conferentie-president Alvin S. Nelson, de eerste spreker, verklaarde de toestanden van de kerken in Palestina ten tijde van Christus en besprak de oordeelen welke Christus had uitgesproken over die kerken en bewees dat de verschillende richtingen van vandaag dezelfde verderfelijke leer verkondigen. Spreker moedigde alle aanwezige heiligen aan om het Evangelie te leven en voorbeelden voor de wereld te zijn.

Ouderling John P. Lillywhite, president der Nederlandsch-Belgische zending, was de laatste spreker. President Lillywhite toonde ten duidelijkste aan hoe noodzakelijk het was voor de wereld dat God het Priesterschap herstelde en de autoriteit wederom

naar de aarde zond om aan de menschen-kinderen de noodige verordeningen te bedienen. „Niemand heeft het recht”, zeide president Lillywhite, „om door zelf aangenomen macht de kinderen Gods verkeerde leerstellingen te prediken of verordeningen in den naam van God te bedienen, daar God Zijn dienstknechten alléén de macht en autoriteit daarvoor gegeven heeft. Na de periode van duisternis en donkerheid, als voorspeld door de profeten van ouds en de apostelen, is het licht weder op de aarde. De volheid van het Eeuwig Evangelie wordt alom gepredikt en een iegelijk wordt bekeering toegeroepen en verkondigd dat God mannen op deze aarde heeft, die in Zijn naam kunnen optreden en handelen.”

Tot slot zongen de vergaderden een loflied, waarna Charles Devignez een dankgebed opzond.

Levensliedjes.

No. 5. Morgengloring.

'k Was in 't kriegend morgenuur
 Uit het dal geklommen.
 O, hoe kalm was toen Natuur,
 Eer verstreek de sluimerduur.
 Van des levens drommen,
 Wijl van 't naadrend dagevuur
 De oosterkimmen glommen!

Toen ik even had gewacht
 Week het schemerduister,
 't Laatste zweemsel van den nacht;
 En de zon in volle pracht,
 In onzgbren luister,
 Heeft ten einde toen gebracht
 Alle slaapgefluister.

Laat mij als dat landschap zijn:
 Kalm in 't morgenglimmen,
 In den zachten schemerschijn,
 Die door 's levens nachtgordijn
 Gloort van de eeuw'ge kimmen,
 Totdat straks door de einderlijn
 't Volle Licht komt klimmen!

„De aan de Vaderen gemaakte Beloften”.

Door Joseph Fielding Smith van den raad der Twaalven.

De vraag wordt gedaan: „Wat wordt bedoeld met de woorden „de aan de vaderen gemaakte beloften”, welke Moroni gebruikte voor zijn onderrichting aan den profeet Joseph Smith, die opgeteekend staan in de 2e afdeeling van Leer en Verbonden?”

Deze uitdrukking heeft betrekking tot zekere beloften, welke gemaakt waren aan diegenen, die gestorven waren zonder een kennis van het Evangelie en zonder de gelegenheid gehad te hebben de verzegelende verordeningen van het Priesterschap inzake hun verhooring, ontvangen te hebben. Volgens deze beloften moeten de kinderen in de laatste dagen al deze verordeningen voor de dooden volbrengen.

In verschillende tijden gedurende de geschiedenis van de wereld is de gelegenheid om de zegeningen van het Evangelie te ontvangen het mensdom onthouden. Bijvoorbeeld gedurende den tijd van den afval na de bediening van onzen Heiland en Zijn Apostelen tot den tijd van de herstelling, was het onmogelijk voor den mensch om vergiffenis van zijn zonden door den doop te ontvangen of deel te nemen aan de andere verordeningen, welke noodig zijn tot verhooring, want de Kerk met haar geautoriseerde dienstknechten was niet op de aarde. Het is waar, dat dezelfde toestanden bestaan hebben in andere en meer verwijderde tijden. Zelfs toen het Priesterschap op de aarde vertegenwoordigd was en de gelegenheid aan den mensch gegeven werd om zich te bekeeren en het Evangelie te omhelzen, zijn velen gestorven zonder deze gelegenheid, welke misschien het Evangelie aangenomen hadden als hun het voorrecht was geschonken. Bovendien; is het niet waarschijnlijk, dat in de hedendaagsche bedeeeling wij bevoorrecht zijn verordeningen voor de dooden te volbrengen, die hun onthouden waren toen zij leefden, niettegenstaande hun geloof en gehoorzaamheid aan het Evangelie ten dien dage? De Heere zeide tot Joseph Smith: „Want Ik ben voornemens dingen aan Mijne Kerk te openbaren, welke verborgen zijn gehouden van voor de grondlegging der wereld, dingen die tot de bedeeeling van de volheid der tijden behooren.” Leer en Verbonden 124 : 41, zie ook 128 : 18.

De Heere heeft gezegd dat het Zijn groot werk is om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch teweeg te brengen. Dit een groote waarheid zijnde, moeten alle menschen de gelegenheid hebben om het Evangelie te hooren, nu of in de geestenwereld. Bovendien verklaarde de Heere aan Joseph Smith dat „al diegenen, welke gestorven zijn zonder een kennis van het Evangelie, welke het zouden ontvangen hebben als het hen toegestaan was te verblijven, erfgenamen van het celestiale Konink-

rijk zullen zijn". Dit is evenzoo waar van diegenen, welke van nu af zullen sterven zonder het ontvangen te hebben, die het zouden ontvangen als de gelegenheid kwam.

Maar daar het Koninkrijk van God door wetten bestuurd wordt en onder zijn wetten de beginselen van het Evangelie telt, die allen, welke binnentreden, ontvangen, is het noodzakelijk dat de doop, alsook de andere verordeningen, welke nagekomen moeten worden in dezen sterfelijken staat, gehoorzaamd worden door diegenen, die wenschen binnen te treden, hetzij dat zij in een sterfelijken staat of in de geestenwereld verkeeren. De eenige manier waarop zij, die gestorven zijn, zich aan deze verordening kunnen onderwerpen is, doordat een persoon als gevolmachtigde voor de dooden handelt en een plaatsvervangend werk verricht, hetwelk, als het aangenomen wordt door de overledenen, hun toegerekend zal worden alsof zij het in eigen persoon gedaan hadden. Op deze wijze zullen al diegenen, welke daartoe gerechtigd zijn om deze zegeningen te ontvangen, de gelegenheid verkrijgen en al de rechtvaardigen zullen behouden worden. De tempelen zijn de aangewezen plaatsen, waar dit plaatsvervangend werk zal moeten geschieden.

Eenigen van deze beloften aan de vaderen gemaakt, kunnen gevonden worden in de Schriften. Bijvoorbeeld Jesaja zeide in betrekking tot onzen Zaligmaker: „Ik, de Heere, heb u geroepen in gerechtigheid, en Ik zal u bij uwe hand grijpen; en Ik zal u behoeden, en Ik zal u geven tot een verbond des volks, tot een licht der heidenen, om te openen de blinde oogen, om den gebondene uit te voeren uit de gevangenis, en uit het gevangenhuis degenen, die in duisternis zitten." 42 : 6—7.

Wederom zegt hij: „De Geest des Heeren is op mij, omdat de Heere mij gezalfd heeft, om een blijde boodschap te brengen den zachtmoedigen; Hij heeft mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van hart, om den gevangenen vrijheid uit te roepen, en den gebondenen opening der gevangenis; om uit te roepen het jaar van het welbehagen des Heeren, en den dag der wrake onzes Gods; om alle treurigen te troosten." 61 : 1—2.

Het wordt algemeen verstaan door de Heiligen der Laatste Dagen, dat deze verwijzingen over de gevangenen die gebonden zijn, verwijzen naar de afgestorvenen, welke het Evangelie zouden hooren en verlost worden. Nog meer licht wordt door een andere aanhaling van Jesaja op dit onderwerp geworpen: „En het zal geschieden te dien dage, dat de Heere bezoeking doen zal over de heirscharen des hoogen in de hoogte, en over de Koningen des aardbodems op den aardbodem; en zij zullen samenvergaderd worden gelijk de gevangenen in een put, en zij zullen besloten worden in een gevangenis, maar na vele dagen weder bezocht worden." 24 : 21—22. De meest rechtstreeksche belofte, die in de Hei-

lige Schrift gevonden kan worden, is die misschien wel welke door Maleachi gedaan is in het vierde hoofdstuk, het vijfde en zesde vers: „Zie, Ik zend ulieden den Profeet Elia, eer dat die groote en die vreeselijke dag des Heeren komen zal; en hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaders: opdat Ik niet come en de aarde met den ban sla.”

Een ander beteekenisvol vers, hetwelk deze belofte inhoudt, kan gevonden worden in de Paarl van Groote Waarde in de woorden van den Heere aan Enoch: „Maar zie, dezen waarop uwe oogen zien, zullen in den vloed omkomen, en zie, Ik wil hen opsluiten; een gevangenis heb Ik voor hen bereid. En Hij, Dien Ik gekozen heb, heeft voor Mijn aangezicht gepleit. Daarom lijdt Hij voor hun zonden; in zooverre als zij zich zullen bekeeren ten dage dat Mijn Uitverkorene tot Mij zal wederkeeren, en tot op dien dag zullen zij in pijniging zijn.” Mozes 7 : 38—39. Over de vervulling van deze voorspelling wordt door Petrus gesproken in zijn eersten zendbrief, hoofdstuk 3 : 18—20, en 4 : 6.

Uit een oud Dagboek.

Door Jean Brown Fomesbeck.

Onlangs vond ik een oud, oud boek, gebonden in half-vergaan leer, met gele, beduimelde bladeren, het schrift gevlekt en bijna onleesbaar geworden, door de lengte des tijds. Dit boek bevat het dagboek van Amanda Barns Smith, een van de eerste groote vrouwen van onze kerk. Hierin vinden wij het geestelijke leven van een vrouw, wier geloof eenvoudig en natuurlijk was, wier onverschrokkenheid en moed groot waren. In haar dagboek vertelt Amanda Barns Smith, dat zij vrij en diep van de fontein des levens heeft gedronken; dat zij kinderen heeft gedragen zonder pijn, groote wonderen heeft aanschouwd door de macht van geloof en gebed; dat zij met hart en ziel haar godsdienst aanhing, ofschoon zij door dit te doen, veroordeeld en verfoeid werd door haar eigen familie en vriendinnen, hoewel zij blootgesteld was aan de hevigste vervolgingen, die het lage gepeupel wist uit te denken.

De inhoud van Amanda Smith's dagboek is ziel-treffend. Zij geeft ons een duidelijk inzicht, welke lijdensweg afgelegd moest worden en welke groote prijs de eerste leden der kerken hadden te betalen voor het recht om de leerstelling hunner nieuwen en onpopulairen godsdienst te volgen. Zij toont ons aan, dat God inderdaad een rots van sterkte is voor degenen, die Hem liefhebben en Zijn geboden onderhouden.

Uit het dagboek van Amanda Barns Smith en van de bevestigende verklaringen van Cordelia Thurston Smith (de vrouw van Willard Smith) verkreeg ik de volgende merkwaardige geschiedenis.

Ongetwijfeld vinden wij in de annalen der Heiligen, die vervolging hebben doorstaan ter wille van hun godsdienst, geen mooier en treffender voorbeeld van geloof en haar vervulling dan in dit verhaal.

Warren Smith en zijn vrouw Amanda Barns Smith werden leden van de kerk van de Heiligen der laatste dagen kort nadat deze georganiseerd was en als gevolg daarvan werden zij geheel verworpen door de meeste leden hunner respectieve families. Zij verhuisden naar Kirtland, waar de Heiligen toen vergaderd waren en na den algemeenen uittocht van die stad maakten zij zich klaar hun leiders westwaarts te volgen naar Missouri. Eerst echter brachten zij een bezoek aan het oude huis van Mevrouw Smith in Amherst, Ohio. Haar moeder weigerde onderdak te verleen in het ouderhuis, zeide, dat zij de familie onteerd had door een „Mormoon” te worden en hoopte haar nooit weer te zien, noch van haar te hooren, zelfs haar naam niet meer te hooren noemen.

Hoewel eenigszins bedroefd, nochtans hun vurige overtuiging niet verminderd, trokken Warren Smith, zijn vrouw en kinderen naar het verre westen naar Missouri, waar de heiligen vergaderd waren in de vergeefsche hoop een haven te vinden waar zij God konden aanbidden naar hun verlangen. Daar zij bijna alles wat zij bezaten aan de kerk hadden gegeven, was hun uitzet voor deze lange reis zeer armoedig en waren zij dikwijls gedwongen onderweg te stoppen en te gaan werken om kleding en voedsel voor hun kleinen en zichzelf te verdienen. Dit was geen gemakkelijke taak, want zij hadden een groot gezin om voor te zorgen. Er waren drie flinke, gezonde jongens: Willard, bijna twaalf jaar oud; Sardis, tien jaar en Alma, die zes en een half jaar oud was; behalve verscheidene kleine meisjes.

Zij hadden zes maanden gereisd van Ohio naar Missouri. Het laatste gedeelte van hun reis was zóó gevaarlijk, dat zij dikwijls 's nachts moesten reizen, niet op den hoofdweg, maar over woest prairieland en door groote wouden met slechts de sterren voor gids. Zij waren nu in een gedeelte van het land, waar de geest van het gespuis hoogtij vierde, waar zij dit tot de Heiligen zeiden: „Verloochen je geloof of sterf”. Niettegenstaande hun voorzichtigheid werden de Smith's dikwijls aangehouden door benden, die hun leven bedreigden, in één geval namen zij hun geweren en ammunitie af en hielden hen drie dagen gevangen. Eindelijk werden zij vrijgelaten en in den middag van 30 October 1838 kwamen zij aan bij een kleine „Mormoonsche” nederzetting, bekend als Haun's Hill, welke gelegen was aan Shoal Creek, ongeveer twintig mijlen beneden Far West. Er waren ongeveer een dozijn huizen, een zaagmolen en een smederij in Haun's Hill. Met vreugde werden de Smith's door de heiligen van de plaats ontvangen. Zij besloten eenige dagen daar te vertoeven om te wasschen, te bakken, hun

wagens te repareeren en hun paarden te laten rusten, vóórdat zij naar Far West gingen.

In den laten namiddag, juist vóór zonsondergang, waren de mannen en jongelieden in en om de smederij verzameld, terwijl de vrouwen met hun kleine kinderen voor hun woningen stonden te praten. Plotseling kwam uit het bosch een bende van ongeveer tweehonderd en vijftig gewapende mannen aangehold en wierpen zich op de ongelukkige heiligen. De mannen uit de smederij liepen hen tegemoet, hun hoeden zwaaiende en roepende om met de menigte te spreken. Een kogelregen was het antwoord. Eenige mannen vielen waar zij stonden; de rest riep de vrouwen toe de kinderen met zich te nemen en naar het bosch te vluchten, zelf zochten zij beschutting in de smederij. De verschrikte vrouwen verzamelden die kinderen, die zij konden vinden en vluchtten naar het woud. Amanda Smith kon haar jongens niet vinden, maar zij en haar dochtertjes liepen wat zij konden langs den molendijk over een vlondertje naar de korenvelden en struikgewas.

Een jong meisje, dat naast mevrouw Smith liep, werd in de hand geschoten. Zij viel. Mevrouw Smith slaagde er in haar achter een blok te slepen, dat op het pad lag. De kleeding van het meisje bleef aan het blok haken en kon door de bende gezien worden. Het hagelde kogels op die plaats. Het meisje kreeg geen verdere wonden, ofschoon men den volgenden morgen twintig looden kogels vond op de plaats, welke haar kleeding had bedekt.

Willard Smith probeerde de smederij binnen te gaan, waar de mannen beschutting hadden gezocht. Hij sloeg met zijn vuisten tegen de deur; driemaal probeerde hij door de achterdeur te gaan, maar het was hem onmogelijk; de onweerstaanbare macht drong daar vandaan te gaan. Hij liep van de smederij weg en verborg zich in een pyramidaal-vormige hoop nieuw-gezaagde krullen. Hier vlogen de kogels om hem heen, zoodat hij er onder vandaan kroop en naar een huis liep, waarvan de deur open stond. Eenmaal binnen, voelde hij zich veilig voor eenige oogenblikken. Weldra hoorde hij een gekreun, dat van onder den vloer scheen te komen. Hij zag een plank in den vloer eenigszins bewegen. Hij ontdekte dat het een luik was. Hij lichtte het op en vond in een ondiepe aardappelbewaarpplaats een ouden man, Laney genaamd, die gedurende den eersten aanval van de bende erg gewond was en die naar deze bergplaats gesleept was door eenige vrouwen, vóórdat zij gevlucht waren. De oude man leed veel door gebrek aan frissche lucht en een groot bloedverlies. Willard Smith sleepte hem uit zijn bergplaats en gaf hem wat water te drinken. De jongen gevoelde zeker vermoord te zullen worden als hij er langer bleef, want de kogels vlogen door het huis als hagel, zoodat hij den weg verder opliep en een huis binnenging, wat hij ledig dacht te vinden. Maar hij vond er zes kleine meisjes, die zich hadden ver-

borgen onder een gordijn, dat een groot ledikant omgaf. Hij was slechts met één gedachte vervuld, dat hij zonder twijfel gedood zou worden als hij geen andere bergplaats opzocht. Hij vertelde den kinderen hem te volgen, daar de bende hen anders zou vinden en dooden. Hij leidde hen over den plank over de molenbeek en naar de schuilplaats, die de boomen aanboden. Terwijl ze de molenbeek overgingen, vlogen de kogels om en naast hen neer en vielen in het water als groote druppels regen. Geen kind werd getroffen, hoewel de kogels door de fladderende jurken van de kleine meisjes heengingen. Toen zij het bosch bereikten, verborgen de meisjes zich in het struikgewas: Willard Smith stond achter een grooten boom, vanwaar hij de bende kon gadeslaan.

(Wordt vervolgd.)

Uit ons eigen Zendingsveld.

Op Zondag 9 Juli werd er een buitengewone vergadering te Dubbeldam gehouden. Ondanks het stormweer waren er meer dan 250 menschen tegenwoordig.

Eerst werd er een halfuur in de open lucht vergaderd, waarna het begon te regenen en allen zich naar den stal van den heer Ballegooien begaven, op wiens erf de vergadering werd gehouden, die bijna alle aanwezigen niet kon bergen.

Allen, welke tegenwoordig waren, luisterden met onverdeelde belangstelling naar de volgende sprekers: ouderlingen Hendrik Landwaard, Cornelius Zappey en Pieter S. Mietus.

Het j.l. opgerichte Dordtsche zangkoor luisterde de vergadering op met eenige lofzangen, welke op een zeer schoone wijze gezongen werden. De leden en hun leider, ouderling Landwaard, kunnen met recht trots zijn op deze organisatie.

Een woord van dank aan den heer Ballegooien van Dubbeldam is zeker niet ongepast. Geheel belang- en kosteloos had hij zijn erf en stal beschikbaar gesteld voor deze vergadering.

INHOUD.

Een uitdaging: Kunnen de critici op het Mormonisme een hooger plan en betere resultaten aantoonen in alle wegen van het goede, dan Mormonisme alreeds heeft bereikt? blz. 229	Verslag van de Luiksche Conferentie blz. 237
Herinneringen en getuigenis van Parley P. Pratt 233	Levensliedjes " 238
	„De aan de Vaderen gemaakte Beloften“ „ 239
	Uit een oud Dagboek „ 241
	Uit ons eigen Zendingsveld „ 244

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.